

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 20 lipca 2023 r.

Opinia do ustawy o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym

(druk nr 1042)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym wdraża do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012.

Dyrektywa stanowi jeden z elementów tzw. Pakietu Mobilności I, w skład którego wchodzi także:

- 1) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym oraz
- 2) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów.

Pakiet Mobilności I ma uporządkować i zharmonizować przepisy państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie transportu drogowego, aby poprawić warunki pracy kierowców oraz ułatwić prowadzenie działalności przedsiębiorstw transportowych.

Dyrektywa 2020/1057 zmierza do utworzenia bezpiecznego, efektywnego i społecznie odpowiedzialnego sektora transportu drogowego, poprzez zapewnienie odpowiednich warunków pracy i ochrony socjalnej kierowcom oraz, z drugiej strony, odpowiednich warunków do prowadzenia działalności gospodarczej i uczciwej konkurencji przewoźnikom drogowym – w warunkach wysokiego stopnia mobilności siły roboczej w sektorze transportu drogowego i potrzeby zapewnienia równowagi między swobodą świadczenia usług transgranicznych przez przewoźników, swobodnym przepływem towarów, odpowiednimi warunkami pracy i ochroną socjalną kierowców.

Transpozycja dyrektywy 2020/1057 do krajowego porządku prawnego powinna była nastąpić nie później niż do dnia 2 lutego 2022 r.

Ustawa określa zasady:

- 1) delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) kontroli przestrzegania przepisów o delegowaniu kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz realizacji obowiązków informacyjnych związanych z delegowaniem kierowców;
- 3) kontroli drogowej delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) współpracy między Inspekcją Transportu Drogowego oraz Państwową Inspekcją Pracy w zakresie przekazywania informacji związanych z delegowaniem kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) współpracy z właściwymi organami innych państw członkowskich dotyczącej delegowania kierowców w transporcie drogowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i z tego terytorium;
- 6) postępowania związanego z realizacją lub składaniem wniosków o powiadomienie o decyzji o nałożeniu na przewoźnika drogowego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i z tego terytorium administracyjnej kary pieniężnej lub grzywny administracyjnej oraz o egzekucję takiej kary lub grzywny.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy został wniesiony przez Radę Ministrów w dniu 1 czerwca 2023 r. (druk sejmowy nr 3320). Rada Ministrów zadeklarowała, że projekt ma na celu wykonanie prawa

Unii Europejskiej. W dniu 16 czerwca 2023 r. Wnioskodawca wniósł do projektu autopoprawkę.

I czytanie projektu miało miejsce na posiedzeniu Sejmu, a następnie projekt skierowano do Komisji Infrastruktury. W II czytaniu zgłoszono do projektu 3 poprawki, przyjęte następnie w III czytaniu.

Za przyjęciem ustawy głosowało 438 posłów, przy 2 głosach przeciw i 9 głosach wstrzymujących się.

III. Uwagi

1. W art. 3 w pkt 12 ustawy mowa jest o umowie przewozowej, podczas gdy zgodnie z art. 774 Kodeksu cywilnego, prawidłowa nazwa takiej umowy to umowa przewozu.

Propozycja poprawki

w art. 3 w pkt 12 wyrazy „umowy przewozowej” zastępuje się wyrazami „umowy przewozu”;

2. W rozdziale 4 ustawy, zgodnie z jego tytułem, uregulowano obowiązki przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej. W przepisach rozdziału 4 mowa jest jednak na przemian o przewoźniku drogowym z państwa trzeciego **delegującym kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej** albo o przewoźniku drogowym z państwa trzeciego **delegującym kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego**.

Obydwa te określenia mają różne znaczenia, ponieważ zostały zdefiniowane odrębnie w art. 3 w pkt 7 i 11 ustawy. W takiej sytuacji posługiwanie się nimi zamiennie wymaga refleksji, czy jest to właściwy zabieg legislacyjny. Z kontekstu ustawy wydaje się, że chodzi o obowiązki przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej z państwa trzeciego.

Propozycje poprawek

- 1) *w tytule rozdziału 4 wyrazy „Obowiązki przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „Obowiązki przewoźnika drogowego z państwa trzeciego delegującego kierowcę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa trzeciego”;*

- 2) w art. 12 w ust. 1 i 2 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 14 oraz w art. 15 w ust. 1 po wyrazach „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „z państwa trzeciego”;
- 3) w art. 33 w ust. 1 po użytych po raz drugi wyrazach „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „z państwa trzeciego”;
- 4) w załączniku do ustawy, w lp. 3 i 5 po wyrazach „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” dodaje się wyrazy „z państwa trzeciego”;

3. Art. 26h ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców stanowi o dniach pobytu zagranicą, o których mowa w art. 26g oraz dniach pobytu za granicą, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 23d ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. W art. 26g mowa jest jednak o dniach pobytu poza granicami Polski.

Przepisy te powinny zachowywać spójność terminologiczną.

Propozycja poprawki

w art. 40 w pkt 5, w art. 26g w pkt 1 wyrazy „dzień pobytu poza granicami Polski” zastępuje się wyrazami „dzień pobytu za granicą”;

4. W myśl art. 26h ust. 1 pkt 2 ustawy o czasie pracy kierowców, do dni pobytu za granicą, o których nie zalicza się dni choroby. Jest to wprowadzający w błąd skrót myślowy, ponieważ nie każda choroba wiąże się z niezdolnością do pracy. Zważywszy, że ustawa o czasie pracy kierowców posługuje się już w art. 31 pojęciem przebywania na zwolnieniu lekarskim od pracy z powodu choroby, można użyć tego właśnie określenia.

Propozycja poprawki

w art. 40 w pkt 5, w art. 26h w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „dni choroby” zastępuje się wyrazami „okresu przebywania na zwolnieniu lekarskim od pracy z powodu choroby”;

Maciej Telec

Główny legislator